

MONOLOG DE MĂRTURISIRE

De un an și un pic sunt studentă. În clasa a III-a m-aș fi considerat, pentru vârsta mea cu prefixul schimbat, o babetă în toată regula. Acum e tot mai tentant de acceptat vorba maică-mii cu „ai o viață-ntreagă înainte”.

Dar rațiunea-mi urlă înfundat dinăuntru: - Care întreagă, dom'le? Când tu ți-ai bătut joc de două decenii? Alții deja s-au realizat pe toate planurile, tu încă te gândești ce stickere să-ți mai lipești pe laptop. Partea asta a vieții cică-i cea mai intensă. Dacă ești o fire curioasă și deschisă, te-ai făcut! De la accesul la informații din ce în ce mai diverse, la noi relații și, implicit, puncte de vedere, toate intră la baza definirii personale. Teoria e bună și clară, practica e întotdeauna grea.

Totuși, speranțe pentru mine există, având în vedere că orientarea în existență mi-am întemeiat-o pe ideea că zâmbetul, însoțit de o mișcare a capului în sens afirmativ, poate face minuni în orice situație mai puțin fericită.

NICI ACUM NU MĂ POT OBIȘNUI CU ORAȘUL ĂSTA

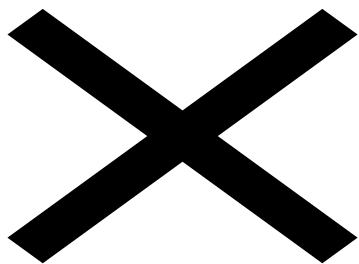
Meleagurile natale mi-au impus o atracție pentru liniște, sălcii și mare. Copilăria mea s-a epuizat pe sărit în bărci, castele de nisip și pescuit. Dând cu nasul de (examenul de) maturitate, a trebui să mă mut în imensitatea asta de oraș, cică să ajung și eu cineva după facultate. Am trecut cu vederea tonele de beton, discrepanțele dintre culturi și gusturi, am învățat până și harta metrorex, dar cu aglomerația nu pot cădea la pace.

Am rămas traumatizată din momentul în care am realizat că te poți deplasa doar parcurgând drumul într-o turmă de mii de oameni. Am fost descălțată abuziv, chiar și cu șireturile legate, împinsă, smucită și, uneori, lăsată fără geanta de umăr care ajungea aplatizată (indiferent de conținut) la o distanță considerabilă. E groaznic de obositoare lupta asta zilnică, dar cel mai rău e că începe să îți contamineze și temperamentul. Oricât de calm ai fi fost înainte, după două luni de București ajungi să te grăbești ca un disperat și ca să iei o amărâtă de pâine de la magazinul din colț. Adrenalina ți-o însușești fie din trafic, fie din necesitatea de a ajunge cu buzunarele la fel de pline la destinația propusă care, absolut obligatoriu, se află extrem de departe de poziția ta inițială.

Presiunea timpului constituie un factor determinant, dată fiind spațierea largă dintre instituții, apartamente, magazine sau orice alt posibil punct de interes. Jur că în fiecare dimineață intru într-o buclă temporală, astfel că ziua, după calculele mele, are un număr de ore sub limita bunului simț. Și când mă gândesc că mai am cel puțin 4 ani de îndurat...

CĂMIN... COME IN

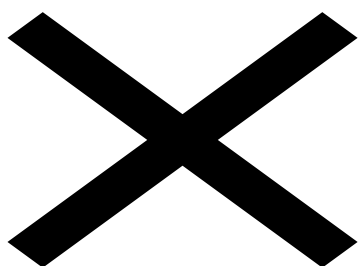
Ca boboc, m-am numărat printre căminiști. Normal, cu atâtea povești auzite la activ, credeam că după ce ieși de la administrator, ai în mână cheia intimității, a independenței și libertății decizionale absolute. Acum mă amuză naivitatea mea și autoinducerea tacită a concepției. Cu sufletul plin de speranță, două genți și un ghiozdan, urc spre camera în care am fost repartizată. Deja vedeam munții de resturi alimentare și sticle de bere prin ușa pe care erau dispuse perfect paralel niște stickere cu mesaje vulgare.

Apăs pe clanță, un aer închis aproape mă doboară. Patru paturi. Îl aleg pe primul de pe stânga, de parcă aș fi avut revelația existenței. Deschid geamul, mă întorc spre dulapuri. Trag de mânerul rămas pe jumate; două rafturi stau ca turnul din Pisa, bazându-se pe niște legi ale fizicii nedescoperite încă. Ies pe hol, dau de baie - „Bine că nu sunt o tipă pudică”, îmi spun - am priveliște direct spre toalete și dușuri, fără nicio cenzură, că doar ce, nu mai suntem pe vremea comunismului. Abia așteptam să îmi întâlnesc colegele, ciudatele alea cu care urma să împart aerul, frigiderul și, involuntar, mâncarea, gelul de duș, respectiv tot ce se poate. Mi-am despachetat lucrurile cu grijă și atenție, de teamă să nu sparg vreun veșnic borcan de zacuscă, împăturit cu mare migală în ziar de cancan. Rememorez senzația de claustrofobie ce mă apucase deodată; vibrațiile muzicii de club creau senzația că se apropie pereții. Dintr-o dată, un ciocănit: „Bună, sunt Ada de la 203. Ai un foc?”. Așa am ajuns la concluzia că e fain să stai la un cămin de stat, măcar o perioadă determinată. Dai mâna cu cinci persoane pe metru pătrat, ești chemat la zeci de petreceri -mai ales în sesiune- și, cel mai important, îți formezi imunitate contra oricărui stimul perturbator, asta mulțumită neoanelor din cameră, gălăgiei, arcurilor ce ies din saltea, mizeriei și, bineînțeles, a foamei (doar toți avem vicii ce trebuie întreținute).

SPECIALIST ÎN... CE-O FI

*Independența
prin Cultură*

Pentru fiecare tânăr, viitor membru al societății impozitelor și taxelor, introducerea în piața muncii pare un lucru tulburător: te simți confuz și inadapdat pentru că nu ai habar ce aptitudini ai, practice sau intelectuale. Totuși, sperii că foarte curând îți vei găsi vocația, vei avea un salariu mai mult decât decent, astfel ajungând la împlinirea totală din punct de vedere profesional. Dai un search pe atotștiutorul Google și, cu fiecare click sau tab deschis, te cutremuri: nimic din ce ți-ar plăcea să faci nu se găsește pe lista de job-uri căutate. Din punctul ăsta, se desprind două posibilități - fie alegi cu un nod în gât specializarea spre care ai avea o oarecare și vagă înclinație, fie începi să plângi rugându-ți părinții să nu te trimită la stână. La mine au fost amândouă, cumulate. Așa am ajuns la Universitate, departamentul de Litere, Comunicare și Relații Publice. Cine auzea facultatea la care

vreau să dau admitere, spunea, sacadat, cu același ton dezaprobator și compătitor: „Deci..profă de română...”. Am dus lupte seculare pe acest subiect, deja îmi învățasem bine ordinea argumentelor dispuse logic și pronunțat, dar m-am resemnat destul de repede - nu poți explica fiecărui om în parte că nu ții neapărat să stai la catedră pe o leafă mizeră și să putrezești de la blestemele elevilor. Ești specialist în PR, comunicator excelent, mediator și organizator abil, statistic viitor calic. Cam așa e adevărul.

După ce finalizezi un program de licență și, ulterior, unul de master, există o probabilitate relativ mare să vizitezi multe târguri de joburi. „Orice, doar să nu ajung pe străzi” constituie motto-ul preferat de cei mai mulți specialiști cu diplomă. Totuși, inteligența colegilor și a cadrelor didactice de o pregătire remarcabilă te mai îmbărbătează, parcă îți mai vine să te ridici din pat. Interesul crește o dată cu primul contact pe care îl ai cu materiile și ajunge la apogeu când fructifici informațiile dobândite din miile de pagini lecturate la orele presante de practică. Totul decurge cu același gând, constant și necesar supraviețuirii psihice: Poate o să fie bine!

Ce înseamnă pentru mine viața studentească? Simplu și succint: stres, tentații, epuizare, dramă, decepții, tovărășie și, poate cel mai important, nădejdea într-un progres personal și profesional care să îmi finiseze condiția de om rațional ce sunt.

ELENA FILIMON

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*